

Hồi thứ mười một

Hồi Chủ Tọa Thánh Hội

Lần này thì thanh âm phát ra rõ ràng ở góc tường cách bọn Tiểu Đào Hồng chừng ba trượng. Do vậy, không chờ Tiểu Đào Hồng hạ lệnh, Lục cô nương đã mở nút cuối cùng và quăng chiếc hộp nhỏ ra ngay lập tức. Xuất thủ cực nhanh và vị trí cũng rất chính xác, chiếc hộp bay đi mang theo tiếng gió nghe vù vù. Tống Thiên Hòa hơi dịch động thân hình, hấn đứng nép vào bên người Tiểu Đào Hồng và cũng chú mục theo dõi cách ứng biến của nàng để cầu lấy sự tự bảo mệnh.

Chỉ nghe một tiếng “rắc” vang lên, hình như chiếc hộp chạm vào vách tường. Tống Thiên Hòa vốn tập trung toàn bộ tinh thần để dĩ nhất ứng biến nhưng sau khi nghe một tiếng “rắc” thì không còn nghe thấy động tĩnh gì nữa nên hấn khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chợt nghe Tiểu Đào Hồng nói:

- Thân pháp quả nhiên rất tuyệt diệu, dịch động mà không để lại một chút thanh âm.

Tống Thiên Hòa lại quan tâm không biết ám khí có đã thương được đối phương hay không nên buột miệng hỏi:

- Cô nương có thể nói rõ cho tại hạ biết là trong hộp chứa độc dược gì không?

Tiểu Đào Hồng nói:

- Sao Tống tiên sinh không để ý đến tình thế xung quanh? Chỉ cần bị trúng ám khí là đối phương lập tức có phản ứng ngay, trong một khắc độc dược sẽ phát tác mà chết.

Tống Thiên Hòa rửa thầm:

“Người hù dọa ta đấy à? Tống mỗ từng trải qua trăm trận, đi qua thiên sơn vạn lãnh mà để một tiểu nha đầu như người hù dọa được sao?”.

Nghĩ đoạn hấn vận mục lực nhìn ra xung quanh thì bất giác hồn kinh phách tán. Thì ra ngoài hai, ba trượng đầy đầy một loại côn trùng bò lúc nhúc, hình dạng của loại

côn trùng này giống như con kiến nhưng lớn hơn nhiều, chân cũng dài hơn nên chúng di chuyển khá nhanh, khi di chuyển lại không có động tĩnh gì.

Tiểu Đào Hồng nói:

- Đây là một loại kiến độc (độc nghị) hút máu rất hung tàn, nơi miệng chúng có một mũi kim nhọn có thể xuyên qua y phục, chỉ cần bị nó châm vào da thịt là chết chắc, hổ lang, mãng xà cũng không có cơ hội tránh thoát. Khi thoát ra khỏi hộp, một biến thành mười, mười biến thành trăm, vô cùng hung hãn.

Tống Thiên Hòa nhìn đám kiến bò lòng vòng mà cảm thấy khẩn trương vô cùng, hấn khẽ thở ra rồi nói:

- Trong Minh Nguyệt Quán chứa nhiều độc vật như vậy thật khiến cho người ta không rét mà run.

Tiểu Đào Hồng thản nhiên nói:

- Tống tiên sinh cứ yên tâm, đã có dược thủy thoa trên tay thì kiến độc không xâm phạm đâu, chí ít là trong vòng một canh giờ.

Tống Thiên Hòa liền hỏi:

- Sau một canh giờ thì sao?

Tiểu Đào Hồng chậm rãi nói:

- Loại kiến độc này tuy là loại kịch độc nhưng sinh mệnh rất ngắn, rời hộp nuôi dưỡng thì chúng chỉ có thể tồn tại chừng nửa canh giờ thôi. Vì sự an toàn nên tạm thời chúng ta không nên hành động, đợi bọn chúng tự diệt xong rồi hãy hành động cũng không muộn.

Quả nhiên Tống Thiên Hòa không dám có bất cứ hành động nào, hấn nhìn đám kiến độc bò lúc nhúc bên ngoài mà hồn kinh táng đờm và rửa thắm:

“Dù ám khí này lợi hại như thế nào thì cũng chưa chắc đã thương được đối phương nhưng hiện tại mình lại bị giam chân không thể hành động rồi”.

Nghĩ đoạn hấn buột miệng hỏi:

- Liệu đối phương có bị đã thương không? Hiện tại chúng ta đang ở trong hiểm cảnh, nếu đối phương xuất hiện công kích thì thật khó mà xuất thủ ứng phó.

Tiểu Đào Hồng thản nhiên nói:

- Hình như đối phương chưa bị đã thương nhưng muốn tấn công chúng ta thì đối phương buộc phải vượt qua đám kiến độc trước.

Tống Thiên Hòa nói tiếp:

- Kỳ vật như vậy mà chỉ thi triển được một lần há chẳng uổng phí lắm sao? Hoặc giả nếu có thể thi triển một cách xuất kỳ bất ý thì e rằng đối phương khó lòng tránh được kiếp nạn.

Tiểu Đào Hồng mỉm cười, nói:

- Tiên sinh nói rất phải, lần sau bọn chúng sẽ không có hạnh vận như thế nữa. Tuy nhiên môn hạ Minh Nguyệt Quán còn có nhiều kỳ vật có thể chế địch, chỉ có điều là còn thiếu kinh nghiệm ứng phó mà thôi. Thất sư muội tuy bị chết oan uổng nhưng đã giúp cho bọn ta có được kinh nghiệm và biết được võ nghệ của đối phương rất cao cường.

Chợt nghe Lục cô nương lên tiếng:

- Tam sư tử, tiểu muội tin sức mình có thể khiến cho đám kiến độc chớp mắt triển khai trong phạm vi một trượng vuông, vậy thì đối phương làm thế nào tránh né được?

Tiểu Đào Hồng không trả lời cô ta mà quay sang nói với Tống Thiên Hòa:

- Tống tiên sinh, chúng ta có thể hành động rồi đấy, trước tiên đến nơi đối phương ẩn thân xem thử. Lục sư muội hãy thu thập thi thể của Thất sư muội, không được để trong sân viên làm kinh động khách nhân của Đào Hoa Viện.

Nói đoạn nàng chậm rãi bước đến trước.

Tống Thiên Hòa quét mục quang nhìn ra xung quanh, hấn thấy quả nhiên đám kiến độc đã chết hết, lúc này mới cẩn thận bước theo sau Tiểu Đào Hồng. Lần đối địch này khiến Tống Thiên Hòa càng khiếp sợ đối với tuyệt nghệ của Minh Nguyệt Quán, đồng thời hấn cũng có thêm kiến văn về kiếm pháp thần tốc của địch nhân. Vì thế mà chút cuồng ngạo trong người hấn bất giác biến mất, hấn không dám tỏ ý khinh địch nữa.

Lần này Tiểu Đào Hồng không thấy đối phương để lại dấu vết gì nên chau mày, hỏi:

- Quả nhiên là lợi hại! Đến vô tung đi vô tích, lẽ nào cao tăng Thiếu Lâm Tự?

Tống Thiên Hòa không khai khẩu, hấn thầm nghĩ:

“Nếu quả thật là người của Thiếu Lâm Tự thì nhất định phải là cao thủ hàng chữ Thiên, võ công của họ Tống ta xem ra còn kém đối phương nhiều lắm, tuyệt không phải là đối thủ! Nếu thực sự tiếp chiến thì sợ rằng trong vòng bốn năm chiêu đã bị đối phương lấy mạng rồi, do vậy tuyệt không thể hành động đơn độc!”.

Chợt nghe Tiểu Đào Hồng nói:

- Tống tiên sinh, tiên sinh kiến văn quảng bác, kinh nghiệm giang hồ phong phú, vậy có nhìn thấy chút manh mối gì không?

Tống Thiên Hòa nói:

- Xấu hổ! Thật xấu hổ! Hình như khinh công của đối phương đã đạt đến trình độ siêu phàm nhập thánh, kiếm thuật cũng cao minh như kiếm thuật mà xưa nay võ lâm thường đồn đại. Hiện tại chúng ta đã chết chín người mà vẫn chưa thấy diện mạo đối phương một lần, thế địch quá mạnh, sợ rằng tại hạ và nhị vị cô nương khó lòng kháng cự nổi. nếu có tín hiệu thì tốt nhất hãy phát ra để cầu viện thôi!

Tiểu Đào Hồng gật đầu, nói:

- Tống tiên sinh cũng không nhìn thấy gì thì chỉ còn cách cầu cứu tổng hội thôi.

Lúc này Lục cô nương cũng phóng bước đến và tiếp lời:

- Chẳng phải Tống tiên sinh đã nói cao thủ tiếp viện sẽ đến ngay đó sao? Thế tại sao đến lúc này vẫn chưa thấy có động tĩnh gì?

Tống Thiên Hòa trầm nghĩ:

“Không biết cô ta đã xử lý thi thể kia thế nào mà nhanh như vậy?”.

Nghĩ đoạn hấn gượng cười, nói:

- Không sai, có lẽ cao thủ tiếp ứng đã sắp đến nơi, nhưng nếu chỉ có mấy vị hộ pháp thôi thì cũng vô bổ. Với tình thế trước mắt, sợ rằng phải có ba vị hội chủ xuất giá mới được.

Tiểu Đào Hồng nói:

- Việc gì tử muội bọn ta ứng phó không nổi mới phiền đến gia sư.

Nàng chưa nói hết câu thì bỗng nhiên nghe một giọng lạnh lạnh từ trong bóng đêm vang lên:

- Phải chăng ta đến quá muộn?

Lời vừa phát ra thì người cũng đến, trước mặt mọi người rõ ràng là Tán Hoa Tiên Tử.

Tống Thiên Hòa kinh tâm động phách, hấn trầm nghĩ:

“Trời đất, sao đêm nay toàn là những nhân vật xuất thần nhập quỷ thế này?”.

Nghĩ đoạn hấn quay sang Tán Hoa Tiên Tử, gập người hành lễ và nói:

- Tuần sứ Tống Thiên Hòa tham kiến hội chủ.

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Người hành sự cũng nhanh chóng đấy, vất vả cho người quá.

Tống Thiên Hòa khiêm tốn, nói:

- Thuộc hạ vô năng, tuy đã đến kịp nhưng không giúp gì được cho ba vị cô nương.

Tán Hoa Tiên Tử lắc đầu, nói:

- Trên giang hồ còn có cao thủ võ công cao cường như vậy thật là ngoài dự liệu của bọn ta, vậy thì làm sao trách Tống tuần sứ được? Tống tuần sứ có nhận ra chút lai lịch của bọn chúng không?

Tống Thiên Hòa đáp:

- Ba vị cô nương đều cho rằng đối phương là cao tăng của Thiếu Lâm Tự nhưng thuộc hạ lại nghĩ khác. Cao thủ hàng chữ “Thiên” của Thiếu Lâm có thể võ công tương đương như vậy nhưng tuyệt không thể có trình độ khinh công siêu phàm như thế. Với thân thủ của đối phương vừa rồi thì e rằng khó mà tìm ra được lai lịch.

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Nói có lý, Tống tuần sứ có thử phán đoán lai lịch của đối phương không?

Tống Thiên Hòa trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi lắc đầu, nói:

- Quả thực thuộc hạ không nghĩ ra lai lịch của bọn chúng, trên giang hồ hiện nay hình như không còn môn phái nào có thể giáo luyện ra được những cao thủ như vậy.

Lục cô nương tiếp lời:

- Nhưng bọn chúng đã xuất hiện rồi và đã giết chín người của ta, nếu trên giang hồ không có môn phái nào thì không lẽ bọn chúng từ trên trời rơi xuống? Hoặc giả từ dưới đất chui lên?

Tống Thiên Hòa gượng cười, nói:

- Thiên hạ rộng lớn mà kiến văn con người có hạn, quả thực là mấy mươi năm qua Tống mỗ chưa từng nghe nói môn phái nào có được tuyệt kỹ như vậy, đêm nay là lần đầu tiên Tống mỗ được khai nhãn giới.

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười, nói:

- Lục nha đầu nói mấy lời khó nghe nhưng cũng đưa ra vấn đề là đối phương từ đâu đến? Chúng ta không thể không điều tra làm rõ vấn đề này!

Tiểu Đào Hồng tiếp lời:

- Tri Cơ Tử đã được cứu đi, không chừng đối phương có quan hệ với lão ta? Chí thiếu thì Tri Cơ Tử cũng biết bọn chúng mới phải.

Tán Hoa Tiên Tử hơi biến sắc, bà ta trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Không lẽ là bọn chúng? Chuyện này không thể được.

Bà ta quét mục quang nhìn qua Tống Thiên Hòa và hỏi:

- Những cao nhân đã thoái ẩn giang hồ, ai có bản lĩnh như vậy?

Tống Thiên Hòa chậm rãi đáp:

- Từ khi Thiên Kính đại sư. Long đạo trưởng và Giang Lăng Ba lãnh đạo thì võ lâm giang hồ không những rất bình yên mà còn rất nhiều võ lâm danh gia tự ý thoái ẩn giang hồ. Còn chuyện nhân vật nào có bản lĩnh như đối phương tối nay thì quả thật thuộc hạ không thể nào nghĩ ra.

Tán Hoa Tiên Tử biết hẳn không biết thật nên có truy vấn cũng chẳng hỏi được gì nên bà ta nhìn qua Tiểu Đào Hồng và hỏi:

- Giọng nói những người đó người có thể nhận ra không?

Tiểu Đào Hồng cung kính đáp:

- Bẩm báo sư phụ, chỉ cần đệ tử nghe lại một lần là có thể nhận ra ngay.

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Đối phương có để lại ước hẹn gì không? Hẳn là người trẻ hay già?

Tiểu Đào Hồng nói:

- Hẳn đã ngậm xuất cuồng ngôn là sẽ giết một người của chúng ta trong thời gian một tuần trà nữa nhưng khi Lục sư muội quăng kiến độc ra thì hẳn đã lạng lẽ rút lui không để lại dấu vết gì. Theo thanh âm mà đoán thì hình như hẳn còn rất trẻ, dường như là một thiếu niên.

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Được, chúng ta vào trong phòng ngồi chờ!

oOo

Lại nói đến bọn Giang Hào, lúc này mọi người cũng ngồi xung quanh một chiếc bàn để ngắm nghía một con kiến độc đã chết, thân kiến đã bị bẹp dí vì do Giang Hào

dùng chưởng lực đập mạnh. Nguyên trong lúc bất ngờ, Giang Hào bị con kiến độc này bám vào chân nhưng may mắn là chàng phát hiện kịp thời nên không bị tổn thương gì.

Cửa phòng chợt mở ra, Bạch Trường Phiêu chậm rãi bước vào và nói:

- Đây là một loại kiến độc, chỉ cần bị nó cắn một cái là chết tức khắc, thương thế của Giang huynh ra sao?

Nguyên lúc Giang Hào giết Thất cô nương xong thì cố ý khích tướng cho đối phương xuất ám khí với hy vọng là biết ám khí của Minh Nguyệt Quán. Nhờ vậy chàng mới thu thập được xác một con kiến độc và cũng biết mọi biến hóa sau khi đối phương thi triển ám khí. Giang Hào tìm phục theo dõi mãi cho đến lúc Tán Hoa Tiên Tử đến thì chàng mới triệt thoái.

Lúc này nghe Trường Phiêu hỏi thì chàng gượng cười, nói:

- Cũng may là tại hạ phát hiện kịp thời nên chưa bị cắn.

Trường Phiêu nói tiếp:

- Đây là độc vật cực kỳ nguy hiểm do Minh Nguyệt Quán nuôi dưỡng, chúng ta cần phải cẩn thận mới được.

Chàng nhìn vào nơi con kiến độc bám vào chân Giang Hào và nói tiếp:

- Đồng đại phu không những giúp thoát thai hoá cốt mà còn giúp chúng ta đột phá được giới hạn của thể năng, hiện giờ trên thân thể của chúng ta có thể kháng cự với bách độc.

Thiên Y đại sư nói:

- Lão nạp cũng cảm thấy thể năng hưng phần dần dần lên tựa như muốn cải lão hoàn đồng vậy. Đồng đại phu đã đạt đến trình độ dụng được như vậy là có thể nói rất hiếm thấy trên thế gian.

Giang Hào tiếp lời:

- Đã có khả năng không sợ độc thì tại sao không trở lại Đào Hoa Viện một chuyến nữa, giết sạch bọn chúng thì có gì đáng tiếc?

Trường Phiêu nói:

- Tán Hoa Tiên Tử đã đến rồi, sợ rằng chúng ta không thể thành công như sở nguyện, lúc này có thể địch nhân đã giăng thiên la địa võng chờ đợi chúng ta tự chui vào lưới.

Phi Vân Tử lên tiếng:

- Mộ Dung Trường Thanh và Nam Cung Thu Nguyệt có đến không? Ba bọn chúng như hình với bóng nên rất có khả năng sẽ hợp kích chúng ta.

Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Rất có khả năng, do vậy một khi đụng độ thì chúng ta cũng cần ba người cùng xuất thủ, không để cho đối phương có cơ hội liên thủ. Tại hạ nghe khẩu khí của Tán Hoa Tiên Tử thì dường như bà ta đã hoài nghi chúng ta, như vậy là đã xuất hiện một đại cấm kỵ rồi.

Giang Hào ngạc nhiên hỏi:

- Cấm kỵ gì? Bạt đao cự địch thì còn gì là cấm kỵ nữa?

Trường Phiêu nói:

- Đó là Đồng đại phu! Chỉ cần chúng ta lộ diện là Đồng đại phu sẽ bị nghi ngờ ngay, chúng ta không thể lấy oán báo ân mà hại lão ta. Hướng hồ còn một chuyện đáng sợ nữa!

Giang Hào nói:

- Luận về đạo nghĩa thì chúng ta nên cứu Đồng đại phu trước mới phải. Nhưng với tình thế hiện tại thì sợ rằng khó lòng thành công được. Bạch huynh nói một chuyện đáng sợ hơn là chuyện gì vậy?

Trường Phiêu nói:

- Tại hạ nghĩ hơi nhiều một chút. Đồng đại phu có thể giúp chúng ta thoát thai hoá cốt, thành tự tăng tiến vượt bậc thì lão cũng có thể hủy hoại chúng ta. D vậy, một khi Đồng đại phu còn an toàn thì chúng ta mới có an toàn. Hiện tại Đồng đại phu ở đâu chúng ta chưa biết nhưng rất có khả năng là lão đang bị Tam Thánh Hội khống chế.

Thiên Y đại sư nói:

- Đúng, Bạch thiếu hiệp suy nghĩ rất chu đáo, trước khi xác định được Đồng đại phu ở đâu thì chúng ta tuyệt đối không để cho người khác thấy được diện mục thật hoặc nhận ra thân phận.

Trường Phiêu tiếp lời:

- Sợ rằng lúc cứu Tri Cơ Tử chúng ta đã để lại manh mối, do vậy vẫn bối mới có quyết định rút lui đột ngột, chúng ta càng rời xa Đào Hoa Viện càng sớm càng tốt.

Phi Vân Tử hỏi:

- Ý của thiếu hiệp là tạm thời chúng ta án binh bất động?

Trường Phiêu nói:

- Không hẳn là vậy, bây giờ chúng ta tập trung toàn lực tìm tung tích Đồng đại phu và cứu lão ra, nhưng gặp lúc vạn bất đắc dĩ thì cũng phải kết thúc lão.

Thiên Y, Phi Vân Tử, Giang Hào đều kinh hãi đưa mắt nhìn nhau, Giang Hào buột miệng hỏi:

- Ý của Bạch huynh là giết Đồng đại phu?

Trường Phiêu gật đầu nói:

- Không sai! Khi gặp lần thứ nhất cần phải có quyết định ngay là tận lực cứu lão ta, nhưng cứu không được thì đành phải giết thôi. Chúng ta không thể mạo hiểm để cho người khác hủy diệt mình, đương kim thế gian chỉ có một mình Đồng đại phu là có năng lực hủy diệt chúng ta thôi.

Suy nghĩ kỹ thì đích thực là như vậy nên mọi người đều trầm ngâm, nhất thời không biết nên nói gì.

Trường Phiêu nói tiếp:

- Văn bối biết các vị đều cảm thấy văn bối có sự thay đổi nhưng chư vị thừa hiểu tình thế hiện nay chúng ta không thể làm điều gì khác được. Nếu chúng ta bị Đồng đại phu khống chế vấn đề sinh tử thì các vị thử nghĩ xem, cục diện trên giang hồ sẽ như thế nào? Hơn nữa khả năng chịu nhục chịu đau khổ của Đồng đại phu tuyệt đối không qua Ba vị chưởng môn, vạn nhất lão ta nói ra biện pháp đối phó chúng ta cho bọn Tam Thánh Hội thì không những sinh mạng của chúng ta thuộc về chúng mà toàn bộ giang hồ cũng vĩnh viễn rơi vào tay bọn ác ma.

Thiên Y đại sư khẽ thở dài rồi nói:

- Cách làm tuy đi ngược với đạo nghĩa nhưng lý đương nhiên phải như vậy. vấn đề là trong quá trình giải cứu Đồng đại phu, liệu chúng ta có thật lòng xuất tận lực không? Nếu tận lực rồi mà không cứu được, khi đó buộc phải giết lão ta thì mới không hổ thẹn lương tâm, không đắc tội với lão ta. Do vậy, lão nạp đồng ý với chủ trương của Bạch thiếu hiệp.

Phi Vân Tử lên tiếng:

- Bần đạo hy vọng hãy nói rõ sự tình một chút, khi cứu Đồng đại phu, tất cả năm chúng ta cùng xuất thủ hay thế nào? Hoặc khi giết lão ta thì có cần đủ mặt năm người tại đương trường hay không?

Bạch Trường Phiêu nói:

- Điều này hơi khó đây, vì năm người cùng xuất thủ thì rất có khả năng gặp sự chống đối của địch nhân, thế địch mạnh hay yếu và ai có thể tiếp cận Đồng đại phu thì ít nhất cũng phải có hai người tại đương trường, một người không cần hạ thủ.

Phi Vân Tử gật đầu, nói:

- Nói rất hữu lý, xem ra thì cũng đành như vậy thôi. Nhưng dù sao thì bản đạo cũng hy vọng là chúng ta có thể cứu Đồng đại phu.

Mọi người đều gật đầu tán thành ý kiến của Bạch Trường Phiêu nên không nói gì thêm gì nữa!

oOo

Trời sáng không lâu thì Mộ Dung Trường Thanh và Nam Cung Thu Nguyệt cũng đã đến Hàng Châu, ngoài số tùy tùng thân tín ra, còn có một toán sát thủ đi cùng. Mộ Dung Trường Thanh vào gian nhà thất trong Đào Hoa Viện, hẩn chưa kịp ngồi xuống thì đã lên tiếng:

- Tiên Tử đã điều tra ra tung tích của bọn chúng chưa? Chúng ta có thể lập tức hợp vây tàn sát một trận!

Tán Hoa Tiên Tử gượng cười, nói:

- Ta chỉ nói có khả năng là bọn chúng chứ chưa nhìn thấy tận mắt. Tuy nhiên, từ thân pháp và kiếm thuật giết Thất nha đầu mà suy thì hình như đối phương đã đạt đến trình độ ngự kiếm thuật và thân thủ cũng đạt đến thành tựu phi hành tuyệt tích.

Mộ Dung Trường Thanh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu quả thật là bọn chúng thì Thiên Y hòa thượng mới có được bản lãnh như vậy mà thôi. Phi Vân Tử tuy thành danh đã lâu, có thể đối phó một lúc bốn cao thủ đệ nhất đẳng nhưng so với Thiên Y hòa thượng thì còn kém xa. Do vậy, chỉ cần giết Thiên Y rồi thì đám còn lại không phải bận tâm.

Tán Hoa Tiên Tử không có ý tranh biện nên mỉm cười, nói:

- Cũng mong rằng Mộ Dung huynh đệ phán đoán không sai để chúng ta dứt được mối họa canh cánh bên lòng.

Tống Thiên Hòa đứng bên cạnh liền xen vào:

- Thủ pháp giết người của đối phương tối qua nhanh như chớp, không để cho đối thủ có cơ hội ứng phó. Thiên Hòa này hơn mười năm hành tẩu giang hồ nhưng đây là lần đầu tiên mục kiến được thân thủ điêu phàm như thế!

Mộ Dung Trường Thanh ngạc nhiên, nói:

- Tống tuần sứ cũng có mặt tại dương trường à?

Tống Thiên Hòa gật đầu, nói:

- Đúng vậy, nhưng thuộc hạ vô năng không vấn hồi tình thế được, thật là phụ lòng phó thác của chư vị hội chủ. Thuộc hạ cảm thấy vô cùng xấu hổ nên chuẩn bị từ chức tuần sứ.

Mộ Dung Trường Thanh khoát tay, nói:

- Việc từ chức để sau này hãy nói. Khi Thất cô nương bị giết thì Tiên Tử đã tới chưa?

Tống Thiên Hòa nói:

- Tiên Tử đến chậm một bước, nếu không thì thế cuộc tối qua có thể sẽ khác hẳn.

Trường Thanh trầm ngâm suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Không đánh vào phân hội của chúng ta mà đánh vào Đào Hoa Viện thì đủ thấy đối phương hiểu khá rõ về thực lực ở Hàng Châu của chúng ta. Xưa nay chúng ta luôn an bài việc Đào Hoa Viện ứng cứu cho phân hội Hàng Châu nhưng chưa an bài ngược lại, đây cũng là một vấn đề sơ suất cần phải khắc phục. Gần đây tại hạ nghiên cứu võ công của Thiếu Lâm và phát hiện khi một người luyện đến trình độ hỏa hầu nhất định thì thân thể có khả năng kháng cự với binh đao, xa thì có thể thu thập người ở ngoài mười trượng, gần thì có thể một kiếm giết mười người. Như vậy, nhất định cuộc náo nhiệt tối qua là do Thiên Y hòa thượng gây ra chứ không còn ai vào đây nữa.

Tống Thiên Hòa tiếp lời:

- Nhưng theo giọng nói thì đối phương tối qua còn rất trẻ, niên kỷ chừng hai mươi mà thôi. Thuộc hạ cũng đã nghe thật kỹ và cảm thấy đó không giống thuật biến âm đổi giọng gì. Nếu là cao tăng hàng chữ “Thiên” thì không thể có người trẻ như vậy.

Mộ Dung Trường Thanh trầm ngâm rồi nói tiếp:

- Tại hạ đã phái mười toán nhân thủ giám sát hoạt động của Thiếu Lâm, Võ Đang và Động Đình Minh, theo thông tin truyền báo thì bọn chúng đều án binh bất động. nếu không phải là Thiên Y hòa thượng thì nhân vật nào có được bản lãnh như vậy? Dù Phi Vân Tử có được thân thủ như thế thì giọng của lão cũng không thể trẻ được, không phải hai nhân vật này thì còn ai?

Tống Thiên Hòa nói:

- Đinh Kỳ và thuộc hạ của hắn chết thế nào, Tống mỗ không được trông thấy nên chẳng dám công ngôn, nhưng việc Thất cô nương bị giết thì chỉ thấy một đường kiếm

lóa lên như ánh chớp, thế là đầu của Thất cô nương đã rơi xuống. Tống mỗ thầm nghĩ, nếu đường kiếm đó tấn công mình thì tuyệt không thể tránh né. Tuy nhiên, trước khi chết Thất cô nương còn kịp lấy ám khí ra, còn Tống mỗ sợ rằng không được như vậy.

Bỗng nhiên Tống Thiên Hòa làm chuyện khác thường trên giang hồ là hạ thấp tài nghệ của mình, phải chăng hẳn bị kiếm pháp của đối phương tối qua làm cho kinh khiếp mà có ý thoái ẩn giang hồ? Hoặc giả hẳn còn có dụng tâm gì khác? Điều này chỉ có Mộ Dung Trường Thanh hiểu rõ mà thôi. Nguyên Tống Thiên Hòa muốn mượn chuyện này nói rõ cho Mộ Dung Trường Thanh hình dung được võ công của đệ tử Minh Nguyệt Quán, quả nhiên Trường Thanh nghe vậy thì hơi biến sắc. Hẳn đã kinh ngạc bởi kiếm thuật tinh kỳ của đối phương tối qua bây giờ nghe nói trình độ võ công hơn người của đệ tử Minh Nguyệt Quán thì làm sao không biến sắc?

Tán Hoa Tiên Tử liền mỉm cười, nói:

- Võ công không bằng người nhưng Thất nha đầu đã tận tâm tận lực nên có chết cũng không oan uổng gì.

Bỗng thấy Tiểu Đào Hồng và Lục cô nương cùng quỳ gối khấn bái, nói:

- Đệ tử vô năng thấy Thất sư muội bị giết hại mà không kịp ứng cứu, xin sư phụ trị tội!

Nhìn bề ngoài dường như người của Minh Nguyệt Quán hành sự như tự ý của mỗi người, không theo khuôn mẫu nào nhưng khi gặp chuyện thì bọn họ tỏ ra rất có quy củ và tuân theo giới luật rất nghiêm khắc.

Lúc này Tán Hoa Tiên Tử khoát tay ra hiệu cho bọn đồ đệ đứng lên và nói:

- Nếu kiếm thuật của đối phương quả thật như Tống tuần sứ hình dung thì các người cũng không phải là đối thủ, đứng lên đi!

Tiểu Đào Hồng và Lục cô nương liền tạ ơn sư phụ rồi đứng lên đứng lui ra đứng phía sau Tán Hoa Tiên Tử.

Mộ Dung Trường Thanh phá lên cười ha ha rồi nói:

- Xem ra trong chuyện này có khá nhiều phức tạp rồi. Tuy biến hóa đa đoan nhưng cơ bản vẫn nằm trong ba môn phái lớn là Thiếu Lâm, Võ Đang và Động Đình Minh. Ngoài bọn chúng ra thì phóng mắt vào đương kim võ lâm không một môn phái nào đủ khả năng độc hành kỳ sự.

Rõ ràng trong ngữ ý của hẳn ngầm chỉ tất cả những môn phái đã bị khống chế hoàn toàn. Lúc này Nam Cung Thu Nguyệt nhường mày nhìn Tán Hoa Tiên Tử có ý muốn nói nhưng lại thôi.

Tán Hoa Tiên Tử tỏ vẻ bình tĩnh nói:

- Ngoài các đại môn phái ra còn không ít cao thủ có tuyệt nghệ tinh thâm phân tán trên khắp giang hồ. Có nhân vật ẩn cư nơi thị thành náo nhiệt, có kẻ lánh thế ở nơi thâm sơn cùng cốc, người của Minh Nguyệt Quán ít hành tẩu giang hồ nên đối với những nhân vật thế này chỉ biết có hạn. Tuy nhiên, ta cũng nghe nói vài chuyện như Nhất Kiếm Trấn Bát Phương Từ Hùng Dương, uy danh chấn động giang hồ trên mười năm nhưng bỗng nhiên thoái ẩn trong Võ Di Sơn. Còn như Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng thì ẩn cư nơi thành thị. Với giang hồ rộng lớn thế này thì đương nhiên không chỉ có hai nhân vật đó, nếu chịu khó suy nghĩ và điều tra tiếp thì còn không ít cao thủ khác đang thâm cư bất xuất. Tuy nhiên bọn họ không quên hẳn đại cuộc trên giang hồ, một khi ngộ biến thì có thể bọn họ sẽ xuất đầu lộ diện.

Mộ Dung Trường Thanh gật đầu, nói:

- Tiên Tử nói rất đúng, thế gian có bao nhiêu dị nhân chúng ta không thể biết hết được. Nhưng trong mấy mươi năm trở lại đây, hai nhân vật có danh khí lớn nhất và có uy vọng lớn nhất chính là Từ Hùng Dương và Đường Hồng. Nguyên hai nhân vật này thoái ẩn giang hồ cũng được đồn đại khác nhau, có thuyết cho rằng sự việc có liên quan đến Thiên Kính đại sư, có thuyết lại cho rằng việc quan hệ đến Giang Lăng Ba. Sự thực thế nào không một ai dám khẳng định, chỉ có người trong cuộc mới biết mà thôi.

Đến lúc này Nam Cung Thu Nguyệt mới lên tiến hỏi:

- Đối phương tối qua có kiếm thuật tinh kỳ, thân thủ phi phàm, liệu hẳn có phải là truyền nhân của Từ Hùng Dương không?

Mộ Dung Trường Thanh nói:

- Từ Hùng Dương hiệu xưng là Nhất Kiếm Trấn Bát Phương, như vậy đích thực là kiếm thuật đã đạt đến trình độ siêu phàm nhập thánh nên giáo luyện ra một đồ đệ cao minh như thế là chuyện đương nhiên. Nhưng khi tiên phụ còn tại thế, người đã sáu lần đến Võ Di Sơn, vượt cao phong, băng dã lãnh, lòng sục thâm sơn bí cốc nhưng vẫn không tìm ra chỗ ở của Từ Hùng Dương. Nhưng tiên phụ hỏi một người tiều phu thì lão này nói có thấy một trung niên cư trú trong một sơn cốc, không đầy nửa năm thì bỏ đi. Lúc đi thì thân hình lắc lư bất động, dường như vết thương cũ tái phát, hướng đi cũng vô định. Từ đó về sau, trên giang hồ không còn nghe ai nói về Từ Hùng Dương nữa.

Nam Cung Thu Nguyệt liền hỏi:

- Phải chăng lão ta đã chết? Từ Hùng Dương là nhân vật thành danh trên đất Giang nam, nếu lão ta còn sống thì nhất định sẽ không bằng quan tọa thị nhìn chúng ta thành lập Tam Thánh Hội ngay trên đất Giang nam này.

Trường Thanh nói:

- Có khả năng lão ta chưa xuất diện ngăn cản, nhưng theo tại hạ thì có bảy tám phần mười là lão ta đã vùi xương trong Võ Di Sơn. Lai lịch của người đến tối qua chúng ta phải suy nghĩ cẩn thận mới được.

Tán Hoa Tiên Tử nói:

- Còn Đường Hồng thì sao? Nhân vật này ẩn cư ngay nơi thành thị đông người, nếu muốn tìm thì có lẽ sẽ gặp không ít phiền phức.

Trường Thanh tiếp lời:

- Nghe nói lão ẩn cư ở Kim Lăng, ở đó có ngõ hẻm Đường gia, trong ngõ hẻm này có bốn năm mươi ngôi nhà đều là nhà của người họ Đường. Tại hạ nghe nói những người này di cư từ Tứ Xuyên đến hơn trăm năm trước, phải chăng bọn họ có quan hệ với Đường môn ở Tứ Xuyên?

Nam Cung Thu Nguyệt nói:

- Xem ra Mộ Dung thế gia nghiên cứu khá tường tận những nhân vật trên giang hồ trong mấy mươi năm trở lại đây. Sáu lần truy tìm tung tích Từ Hùng Dương, gần hai mươi năm theo dõi Đường Hồng, thật là một việc không ai cũng có thể làm được.

Thanh gượng cười, nói:

- Nam Cung hiền muội khách khí rồi. Mộ Dung thế gia cũng có nhiều chỗ không bằng Nam Cung thế gia vậy. Ví như tuyệt nghệ của môn hạ, đệ tử của Nam Cung Thế gia có thể độc lập đối địch và cũng có thể liên kết thành tiểu tổ ba bảy người để hợp kích. Ngoài ra còn có ám khí trợ uy, xem ra đương thế võ lâm khó có môn phái nào dám tranh uy vọng. Tuy nhiên, hiện giờ chúng ta đã là người một nhà trong Tam Thánh Hội thì cũng không nên phân biệt nữa.

Nam Cung Thu Nguyệt hơi biến sắc, nàng thầm nghĩ:

“Khá khen cho Mộ Dung Trường Thanh, quả nhiên người là nhân vật cực kỳ lợi hại. Ngay cả ám khí và những tiểu tổ ta mới lập chưa một lần thi triển ra ngoài giang hồ mà người cũng biết được rõ ràng như vậy. Xem ra người đã sớm phá người tiềm phục trong Nam Cung Thế gia của ta rồi, hay là người của ta bị hấn mua chuộc?”.

Nam Cung Thu Nguyệt cảm thấy đây là một vấn đề cực kỳ quan trọng, cần phải điều tra rõ nội tình mới được. Tuy nhiên lúc này nàng giả vờ mỉm cười khiêm tốn nói:

- Chỉ là chút tiểu kỹ thôi, không đáng nhắc, không đáng nhắc đến!

Tán Hoa Tiên Tử hắng giọng rồi trở lại vấn đề chính, bà nói:

- Từ Hùng Dương sống chết thế nào vẫn còn là bí mật, Đường Hồng thì như chim nhạn chốn trùng khơi chẳng biết đâu mà tìm, nhưng ngoài hai nhân vật này ra, còn có ai khả nghi nữa không?

Mộ Dung Trường Thanh khẽ thở ra rồi nói:

- Chỉ còn Thiên Y hòa thượng, Phi Vân Tử và tiểu tử Giang Hào là khả nghi nhất mà thôi. Tuy nhiên bọn chúng không thể có trình độ võ công cao cường như Tống tuần sứ hình dung. Xem ra trong vấn đề này tất có sự kỳ quặc khó hiểu rồi!

Tán Hoa Tiên Tử bế song mục trầm ngâm suy nghĩ mà không nói gì. Kỳ thực, Mộ Dung Trường Thanh và Nam Cung Thu Nguyệt cũng đang vắt óc suy nghĩ. Bởi lẽ đối với Tam Thánh Hội đây là một thách thức to lớn tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua, bọn chúng nhất định phải điều tra ra manh mối.

Sau một hồi lâu suy nghĩ, Tán Hoa Tiên Tử lên tiếng trước:

- Nếu Mộ Dung huynh đệ phán đoán không sai thì trong ba nhân vật Thiên Y hòa thượng, Phi Vân Tử và Giang Hào, tất phải có kẻ gặp được cơ duyên.

Mộ Dung Trường Thanh và Nam Cung Thu Nguyệt cùng buột miệng kêu lên:

- Cơ duyên? Cơ duyên như thế nào?

Tán Hoa Tiên Tử chậm rãi nói:

- Nếu có được cơ duyên thì một người có thể thoát thai hoá cốt, hai mạch âm, đốc được đả thông và giới hạn của thể năng được phá vỡ, thành tựu sẽ thăng tiến gấp bội.

Mộ Dung Trường Thanh liền nói:

- Nhưng điều đó phải có mười năm khổ luyện mới thành công được, bọn chúng chỉ có thời gian chưa đầy một năm thì làm thế nào có được thân thủ như thế?

Tán Hoa Tiên Tử nói:

- Nếu có được vật hỗ trợ thì khả năng thay đổi rất nhanh, đệ tử của Minh Nguyệt Quán cũng nhờ được vật trợ giúp mà thể chất cũng phần nào được thay đổi.

Nói đến đây thì bỗng nhiên bà ta dừng lại vì sợ bí mật của Minh Nguyệt Quán bị tiết lộ.

Mộ Dung Trường Thanh ngửa mặt thở dài rồi gượng cười, nói:

- Đương kim thế gian ngoài Minh Nguyệt Quán ở Thần Nữ Phong có được y thuật này, thử hỏi còn nơi nào có Minh Nguyệt Quán thứ hai nữa?

Tán Hoa Tiên Tử nói:

- Đích thực là không có Minh Nguyệt Quán thứ hai nhưng về y thuật thì có người giỏi hơn Minh Nguyệt Quán.

Mộ Dung Trường Thanh liền hỏi:

- Là ai? Dùng được vật để giúp người ta thoát thai hoá cốt không phải là chuyện dễ, muốn vậy người đó phải biết trên trăm loại dược vật, đồng thời cũng phải bỏ vài mươi năm đi khắp sơn xuyên thu thập các loại linh dược.

Nam Cung Thu Nguyệt xen vào:

- Nếu là bọn chúng thì người đến tối qua không phải Thiên Y, Phi Vân Tử thì nhất định là Giang Hào rồi. Theo Tiên Tử tử tử thì tên này có khả năng thoát thai hoá cốt không?

Tán Hoa Tiên Tử trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nam Cung hiền muội hỏi thật khó trả lời, nếu trả lời theo sự hiểu biết của ta thì sợ rằng mọi người rất khó thỏa mãn, bởi lẽ dù sao thì kiến thức của ta cũng chỉ có hạn.

Mộ Dung Trường Thanh liền nói:

- Tiên Tử, việc này không thể kéo dài, trước tiên là phải tìm ra căn nguyên, danh y ở Giang Nam có hàng trăm người, vậy ai có được bản lãnh đó?

Tán Hoa Tiên Tử lại suy nghĩ hồi lâu rồi mới nói:

- Theo ta thấy thì đương kim thế gian, người có được bản lãnh đó chỉ có Đồng đại phu mà thôi.

Trường Thanh liền nói:

- Tại hạ cũng từng nghĩ đến lão ta nhưng Tiên Tử chưa nói rõ nên tại hạ không dám nói ra trước. Bây giờ chúng ta có cần quay về tổng hội ở Cô Tô không?

Tán Hoa Tiên Tử nói:

- Đã nghi ngờ lão ta thì phải hạ thủ càng sớm càng tốt, chúng ta phải lên đường ngay thôi. Nếu để đối phương có cơ hội cứu lão ta thì sẽ hối hận không kịp đấy.

Mộ Dung Trường Thanh liên tục gật đầu, hấn vừa hạ lệnh hành động vừa rửa thắm:

“Ta đang vô cùng khẩn trương mà bà ta còn úp úp mở mở không chịu nói rõ ra, nếu Đồng đại phu bị cứu ra thì người là người lãnh tội đầu tiên đấy”.

Tam Thánh Hội người đông nên việc chuẩn bị rất nhanh, thoáng chốc đã có mấy chục con tuấn mã phóng ra khỏi Đào Hoa Viện phi như bay về phía Cô Tô. Tiểu Đào Hồng và Lục cô nương cũng theo sát phía sau sư phụ. Đoàn nhân mã phi như bay mấy mươi dặm, khi đến một nơi hoang vắng thì bỗng nhiên Tán Hoa Tiên Tử gò cương dừng ngựa. Mộ Dung Trường Thanh, Nam Cung Thu Nguyệt đều bị bất ngờ nhưng tất cả cũng vội vàng dừng ngựa.

Nam Cung Thu Nguyệt quét mục quang nhìn quanh không thấy Tiểu Đào Hồng và Lục cô nương thì ngạc nhiên hỏi:

- Tiên Tử tử tử, bọn chúng đâu rồi? Rõ ràng bọn chúng cùng ra khỏi thành Hàng Châu với chúng ta, thế tại sao bây giờ không thấy đâu cả vậy?

Tán Hoa Tiên Tử chậm rãi, nói:

- Bọn chúng quay trở lại thành Hàng Châu rồi nhưng lần này chuyển từ ngoài sáng vào bóng tối. Thế địch tuy mạnh nhưng người của Minh Nguyệt Quán quyết không chịu thua, bọn chúng muốn đả công chuộc tội.

Mộ Dung Trường Thanh kinh hãi thầm nghĩ:

“Hai ả nha đầu đó rời đoàn nhân mã khi nào? Tuy ta không lưu tâm đến bọn chúng nhưng nơi này có mấy chục ánh mắt, một giọt nước cũng không lọt, vậy mà bọn chúng tách ra đi riêng một cách lặng lẽ, cả Nam Cung Thu Nguyệt cũng không hay biết. Tài trí và thân thủ này xem ra đệ tử của Mộ Dung và Nam Cung Thế gia khó lòng bì kịp. Cũng may là Tán Hoa Tiên Tử mang không nhiều đệ tử hạ sơn, nếu không thì bà ta có thể phân phái chúng ở các nơi và có thể nhanh chóng nắm được cục diện”.

Nghĩ đoạn hấn buột miệng nói:

- Tiên Tử dừng ngựa nơi dã thảo này chắc là có điều gì chỉ giáo? Tại hạ xin lắng tai lãnh giáo đây.

Tán Hoa Tiên Tử chậm rãi nói:

- Nơi này tuy là bình địa nhưng là một vùng hoang vắng, trong vòng trăm trượng tuyệt không có nơi ẩn thân nên chẳng sợ địch nhân nghe lén, vì vậy chúng ta có thể nói những chuyện tâm phúc.

Nam Cung Thu Nguyệt nói:

- Xin Tiên Tử tử tử cứ nói! Đã an bài cẩn thận tất là có chuyện đại sự?

Tán Hoa Tiên Tử chú mục nhìn Mộ Dung Trường Thanh và hỏi:

- Có tin tức gì ở Hồ Châu truyền về không? Hòa thượng, đạo sĩ và tiểu tử Giang Hào có đến Thái Hòa Đường lần nào không?

Trường Thanh liền nói:

- Không có tin tức gì mới. Như chúng ta đã biết trước đây thì Thiên Y hòa thượng, Phi Vân Tử và Giang Hào sau khi đến Hồ Châu thì đã như làn gió nhẹ biến mất không để lại tung tích gì.

Tán Hoa Tiên Tử nói:

- Như vậy là bọn chúng cũng không biết chúng ta đã đưa Đồng đại phu về Tổng hội của Tam Thánh Hội phải không?

Trường Thanh gật đầu, nói:

- Có lẽ như vậy, trừ phi bọn chúng có ám hiệu ngầm liên lạc. Còn như bọn gia nhân ở Thái Hòa Đường cũng đều bị người của chúng ta theo dõi chặt chẽ.

Tán Hoa Tiên Tử chậm rãi nói:

- Mộ Dung huynh đệ, tin tức này chưa tiết lộ thì biện pháp nào có hiệu quả nhất để truy tìm tung tích Đồng đại phu?

Mộ Dung Trường Thanh bất giác sững người, hấn ngộ ra và nói:

- Truy theo chúng ta, đúng vậy, chúng ta đang làm một chuyện ngốc nghếch là dẫn đường cho đối phương.

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười, nói:

- Không sai! Chúng ta vừa đến Hàng Châu chưa kịp tẩy trần mà đã quay về, như vậy một kẻ ngốc nghếch cũng đoán được dụng tâm của chúng ta. Hướng hồ ta hoài nghi trong Đào Hoa Viện có tai mắt của đối phương theo dõi chúng ta.

Trường Thanh “à” một tiếng rồi nói:

- Vì thế mà Tiên Tử lệnh cho hai vị đệ tử ngầm tách đoàn quay về Hàng Châu, chuyển từ sáng qua tối để điều tra kẻ tiềm phục trong Đào Hoa Viện?

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Chúng ta không nên xem thường đối phương, rõ ràng đối phương có thừa cơ hội để lấy mạng Tam nha đầu (Tiểu Đào Hồng), Lục nha đầu và Tống tuần sứ nhưng bất ngờ lại dừng tay giữa chừng. Không phải do đối phương từ tâm nương tay mà là bọn chúng nghĩ đến Đồng đại phu và nghĩ đến yếu điểm của bọn chúng.

Nam Cung Thu Nguyệt ngạc nhiên hỏi:

- Yếu điểm gì?

Mộ Dung Trường Thanh không nghĩ ra nhưng hấn nhận nại không hỏi. Tán Hoa Tiên Tử từ từ nói:

- Nếu Đồng đại phu giúp chúng thoát thai hoán cốt thật thì lão ta cũng nắm chắc bí mật hủy diệt sinh mạng bọn chúng. Do vậy, trước khi tìm được đáp án rõ ràng, chúng ta không nên giết Đồng đại phu vội.

Trường Thanh vội cung thủ, nói:

- Đa tạ Tiên Tử chỉ giáo, đích thực tại hạ suy nghĩ và hành động còn quá nhiều lỗ mãng. Nếu chúng ta giết Đồng đại phu thì chẳng khác gì giải trừ giúp đối phương sự lo lắng về sau.

Ngừng một lát hấn nói tiếp:

- Từ nay về sau mọi hành động xin nhường cho Tiên Tử chỉ huy vậy, Trường Thanh sẽ cung kính nghe lệnh và tận lực hành sự.

Sở dĩ Trường Thanh chịu nhường quyền là do hấn cảm thấy sự việc quá nghiêm trọng, chuyện này nếu xử lý không tốt thì Tam Thánh Hội khó lòng tồn tại lâu trên giang hồ, như vậy hấn không những không trả được phụ thù mà mộng giang hồ bá nghiệp cũng tiêu tan.

Tán Hoa Tiên Tử cũng chẳng cần khách khí, bà gật đầu nói:

- Thế thì trước tiên xin Mộ Dung huynh đệ và Nam Cung hiền muội nghe lệnh đây.

Mộ Dung Trường Thanh hơi sững người, hấn không ngờ mệnh lệnh đầu tiên lại trút lên đầu hai vị hội chủ nhưng hấn vẫn nhẫn nhục nói:

- Trường Thanh xin chờ lệnh!

Nam Cung Thu Nguyệt phá lên cười rồi cũng nói:

- Tiểu muội cung kính chờ lệnh!

Tán Hoa Tiên Tử nghiêm túc nói:

- Nhị vị hãy tuyển chọn mười tám võ sĩ tinh nhuệ tùy hành của mình và cải trang thân phận rồi bố trí dưới chân núi Linh Ngạn Sơn ngoài phía tây thành Cô Tô. Đồng thời cũng chọn mấy toán sát thủ bố trí ở mấy nơi tử địa, bảo bọn chúng phải tận lực nghênh địch đến chết mới thôi. Còn nhị vị hãy ẩn thân theo dõi lộ số võ công của đối phương, mong rằng các vị có thể lãnh hội được.

Mộ Dung Trường Thanh gật đầu, nói:

- Tại hạ sẽ cho một trăm tám mươi hai tên sát thủ tiềm phục ở Linh Ngạn Sơn, ngoài ra còn có cao thủ của Nam Cung thế gia trợ lực, bọn chúng dù có mình đồng da sắt cũng khó lòng thoát khỏi sát kiếp!

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười, nói:

- Nếu vạn nhất không giết được bọn chúng thì Mộ Dung huynh đệ xử lý thế nào?

Mộ Dung Trường Thanh ngẩn người suy nghĩ hồi lâu rồi chậm rãi nói:

- Hiện tại Tiên Tử đã chủ trì sự việc, phải làm thế nào xin cứ chỉ giáo.

- o O o -